

ODMĚNA Z PEKLA

Joe R. Lansdale & John L. Lansdale

FANTOM
2020 PRINT

Copyright © 2016 by Joe R. Lansdale and John L. Lansdale
Cover © Raymond Swanland
Translation © Zdeněk Milata

ISBN 978-80-7594-052-0

www.fantomprint.cz
www.facebook.com/fantomprint
www.instagram.com/fantom.print
#fantomprint
@fantom.print

ČÁST PRVNÍ

ZÁVAN SÍRY

*Srbění palce praví mně, že kýsi zloboh
stojí vně.**

Shakespeareův Macbeth

---

* Překlad Josef Jiří Kolar

(1)

Měsíc v úplňku visel nad vrcholkem temné hory jako zlatý dvacetidolar na podstavci a vrhal studený přísvit do úzkého kaňonu dole. Nad tím vším se na temně sametové obloze mihotaly hvězdy jako bílé tečky. Kaňonem se neslo vytí osamělého vlka, který jako by se pokoušel povolat mrtvé z hrobů. Když vytí doznělo, začala se země třást a stále hlasitěji dunět.

Na vrcholku úzkého, povlovného svahu se bednění staré důlní šachty silně chvělo a její ústí chrlilo oblaka prachu. Prkna popraskala a prach a třísky se rozletěly do všech stran. Temný mrak, který šachta vykašlala, zamířil k nebi a dočasně zastínil měsíc. Z ústí šachty jako blesk vystřelilo hejno pišticích netopýrů, které roztrhalo oblak prachu na cáry a znovu tak odhalilo zlatou minci úplňku.

Netopýři nad starým dolem zakroužili a rychle zamířili k seskupení světél městečka Falling Rock. V elegantním oblouku se snesli nad praš-

nou ulici, která protínala střed městečka, a prolétli kolem matně osvětleného Soumračného salónu, ze kterého vycházel zvuk nakřáplého piána a ječivý smích.

Koně, uvázaní k úvazišti před lokálem, začali poplašeně frkat. Vířící masa netopýrů se vznesla k nebi a zamířila ke kostelu s jeho vysokou zvonící, kde se usadili jako vlhká hniloba. Jakmile se tam uhnízdili, ozvalo se jakési bafnutí a ve vzduchu zavířil hutný, černý stín. Stín houstl, až utvořil temnou postavu s očima jako otevřené rány. Na zádech jí pleskala kožnatá křídla, která halila a zase vyvrhovala měsíční svit. Stvoření se protáhlo a nadechlo tak zhluboka, až se zdálo, že se noční nebe zachvělo.

Na mávnutí temné ruky se zjevila malá truhlička. Po doteku druhé ruky se víko truhlice prudce otevřelo a ven vystřelily rudé paprsky světla jako krvavé světlušky. Světélka zavířila v podivných tvarech, vystřelila jako šipky zvonící vzhůru a odrážela se od obrovského zvonu jako kulky. Pak zpomalila a vlétla do nitra zvonu, do jehož povrchu se vypálila se zasyčením, které připomínalo mravence na rozpálené pánvi. Konečně světélka zůstala stát, syčení utichlo, žár zmatněl a v kovu zvonu zůstaly hluboké otisky, které připomínaly hieroglyfy.

Ten temný přízrak prudce zaklapl truhličku a vydal zvuk, jako by právě sežral něco velmi chutného. Malá truhlice brskně zmizela a veli-

ODMĚNA Z PEKLA

ký okřídlený stín vyrazil z věže zvonice. Padal docela dlouho, než se ozval pleskot kožnatých křídel a přízrak vystoupal vzhůru. Na okamžik se rýsoval v měsíčním svitu a pak odplachtil pryč. Ve vzduchu po něm zůstal jen závan síry.

(2)

Dvoukřídle dveře Soumračného salónu se prudce otevřely a ven vyletěl mužik, jehož zadnici následovala noha ve vysoké holince jiného muže. Prckovi z hlavy spadla buřinka a chvíli se kutálela ulicí, než se usadila v prachu.

Na ulici vyšel ten, co mužíka nakopl do zadku. V jedné ruce držel pomačkaný klobouk a ve druhé flašku s chlastem. Vypadal jako chlápek, který je schopný žrát podkovy a zapíjet je koňským chcankama.

„Ty červíčku,“ zahřímal drsňák. „Nikdo nebude sedat Trumbo Quillovi na klóbrc.“

Mužik se vyškrábal na nohy. Vrhł pohled na svou buřinku, ale pak se rozhodl nechat ji ležet a raději vzal nohy na ramena.

Trumbo Quill si dával načas. Nasadil si na hlavu klobouk, vytáhl z pouzdra revolver a vystřelil. Mužik, který mezitím urazil značnou vzdálenost, vymrštil nohu vpřed jako na vojenské přehlídce, zapotácel se a padl na jedno koleno. Na okamžik jako by v téhle poloze ztuhl, pak padl tvář

do prachu a překulil se na záda. Posadil se a sevřel si rukama koleno. Kulka prolétla zadní částí nohy a vylétla ven čéškou, kterou rozdrtila. V koleni zela díra, do jaké by se vešla celá švestka.

Quill došel k mužíkovi, zůstal stát nad ním a prohodil: „Japak se cejtíš, srágoro?“

„Bože, Quille. Zmrzačils mi koleno.“

„Řek bych, že máš v hajzlu celou nohu, co? Estli ses nenaučil tančit, nýčkonc to už nedoženeš.“

„Nemůžu chodit. Zmrzačil jsi mě.“

„Hádám, že máš recht. No, takhle tě nechat nemůžu.“

Quill zvedl revolver a vystřelil. Kulka utrhla prckovi vršek hlavy.

„Vidíš,“ konstatoval Quill. „Hnedle je to lepší.“

Quill pozvedl láhev a dopil ji. Aniž by se otočil k saloonu, zařval: „Hej, Dvojitej, přines další flašku.“

Po chvíli se dvoukřídle dveře otevřely a proběhl jimi vysoký, hubený a téměř holohlavý muž, který briskně zamířil ke Quillovi. Když mu podával láhev, pohlédl na mrtvolu.

„Napiš mi to na futro,“ nařídil Quill. Pak vrhl pohled na mrtvého mužika na zemi a zpět na Dvojitého panáka. „Nejni to nákej tvůj příbuznej, že?“

Dvojitý panák zavrtěl hlavou.

„To je fajn, bo dyby sis nevšim, ten prťavej zkurvysyn je kaput. Dám si malej špacír. Dostaň ho z týdle ulice, než se vrátím. Nic mě tak nenasere jak tuhej chlápek, kerej se povaluje před putykou.“

„Ano, pane,“ odvětil barman.

Dvojitý panák se vrátil do saloonu. Quill zuby odzátkoval novou láhev a zhluboka se napil. Odšoural se zpět k saloonu, kde ležela buřinka mrtvého muže, prudce na ni dupl a rozšlápl ji na placku. Pak se otočil a odkráčel ulicí. Cestou se občas zastavoval, aby si přihnul pálenky. Na konci ulice Quill minul ceduli s nápisem HŘBITOV OBUTÝCH.

Poslal tam spoustu mužů a jednu ženu. Nelíbil se mu její zpěv, i kočičí mňoukání bylo lepší. Zněla jako kočka s klackem vraženým do zadku. Dokonce i nadržení horníci a kovbojové v saloonu aplaudovali, když se zhroutila na podlahu. Nebyla jen mizernou zpěvačkou, ale měla taky ksicht, co by dokázal na dvacet kroků srazit mývala ze stromu. Část viny zjevně nesl i její doprovodný pianista. Nicméně ten byl docela rychlý a zvládl to až ke dveřím, než Quill vypálil a dobře umístěnou ranou mu prostřelil hlavu. Ještě dva tři dny nacházeli na ulici pianistovy zuby. Kluci je sbírali, navlékali na nit a nosili na krku coby připomínku téhle střelby. Dokonce složili rýmovačku, která končila nějak takhle: „... až mu jeho zuby vyletěly z huby.“

Quill se domníval, že to byla skvělá trefa. Bouchačku nosil samozřejmě pouze Quill. Měl pocit, že je to takhle lepší a pro něj mnohem výhodnější.

Quill vystoupal na kopec a na jeho vrcholu zamířil k náhrobku pod velikým dubem, který vrhal na zem široký stín. Tam se Quill zasta-

vil, smekl klobouk a položil ho na náhrobní kámen. Klesl na kolena a láhev whisky využil jako oporu.

Na vrcholku nedalekého náhrobku hřadoval jakýsi stín, kterého si Quill nevšiml. Stvoření třepotalo křídly a natáčelo hlavu jako zvědavý čokl. Žhnoucima očima si Quilla pozorně prohlíželo a sledovalo, jak kolem hrobu vytrhává přebujelou trávu a odhazuje ji za sebe.

„Chtěl bys ji zpátky?“ ozval se hlas, který připomínal zahřmění v jeskyni.

Quill upustil flašku, příkrčeně se otočil, tasil revolver a namířil zbraň mezi žhnoucí oči. Když pistolník toho tvora spatřil, prudce se nadechl.

„Co seš, kurva, zač?“

„Svou ženu jsi miloval, že,“ konstatoval okřídlený stín a zlehka zamával křídly.

„Jak víš – co seš zač?“

„Jsem tvé splněné přání.“

Quill natáhl úderník revolveru. „Jaké přání?“

„Mohu ti ji vrátit zpět.“

Quill ztěžka polkl. „Ne, tohle nedokážeš.“

„Ale dokážu.“

„Odstřelím tě jako nějakýho zasranýho fógla, kterým nejspíš i seš. Ze mě si prdel dělat nebudeš, zmrde.“

Stín pozvedl křídla a noční vzduch se pohnul.

„Seš jen další opileckej sen,“ prohlásil Quill.

„Mohu ti ji vrátit zpět.“

Quill vyrazil jakýsi pochmurný zvuk, což v jeho případě mohl být i smích. „Dybys to zmáknul, střelil bych ti svoji duši.“

Temná hlava přízraku se rozevřela a předvedla příšerný úsměv. V měsíčním svitu se žlutě zaleskla spousta velmi ostrých zubů. Stín napřáhl pravou ruku. Zdála se být inkoustově černá. Quill si vzápětí uvědomil, že je ta paže nějak moc dlouhá, pak ještě delší a nakonec tak dlouhá, že jej popadla za ruku. Stín jako by stékal z náhrobního kamene na zem a pak už ta věc neseďela na kameni, ale stála přímo před Quillem a držela ho za ruku, ve které třimal revolver. Pokusil se stisknout spoušť, ale zbraň mu byla odňata tak snadno jako chrastítko děcku a se zaduněním dopadla na zem.

Quillovi se udělalo nevolno, ochable klesl na jedno koleno a stín se hbitě pohnul. Ostrým pářátem přejel Quillovi po dlani a způsobil mu hluboký, krvácející šrám. Quill vzhlédl ke stínu, který doširoka roztáhl křídla a oznámil: „Hotovo.“

„Ty seš skutečnej,“ zalapal Quill po dechu.

„Vskutku velmi.“

„Ty jsi... ten tam dole.“

Přízrak znovu vycenil žluté zuby v děsivém úsměvu.

„Něco horšího.“

„Vzal sis mou duši?“

„Ještě ne. Ale už brzy. Seber si tu zbraň.“

Když Quill zvedal ze země revolver a zastrkoval si jej do pouzdra, třásla se mu ruka. Přízrak prohlásil: „Ale nejdřív tvá odměna.“

Stín otočil hlavu a pohlédl směrem k hrobu, u kterého Quill klečel. Hrob se zachvěl, vyprahlá půda změkla a začala se zvedat. Ozval se

zvuk, jako by tam dole stovky krysy hryzaly dřevo, a pak se část půdy propadla. Potom praskot ustal, z hlíny vystřelila ruka a měsíční svit ozářil špičky prstů s polámanými nehty.

Quill vyskočil na nohy, zapotácel se a padl na hrob. Popadl chňapající ruku. „Jenny, miláčku,“ zasípal. Pak ruku pustil a začal prsty hrabat v hlíně jako pes, který vyhrabává kost. Konečně spatřil skrze rozbité víko rakve nejasný obrys. Popadl víko a zatáhl. Prkno zaskřípalo a zlomilo se. Odhodil jej stranou, sevřel další kus dřeva a vytáhl jej ven. Tělo v rakvi se vrtělo a pokoušelo se posadit, což se mu po chvílce povedlo. Z tmavých vlasů se sypal písek. Její oči zamrkaly, aby z víček odstranily prach. Ty oči byly jasné a zelené. Bílý pohřební rubáš byl rozervaný a zpráchnivělý. Tělo pod ním přecházelo z bílé do zdravě růžové. Pohlédla na Quilla, usmála se a rozpráhla náruč. Když tak učinila, většina zpráchnivělého rubáše z ní spadla.

Quill zvedl její téměř nahé tělo z rakve stejně snadno a něžně, jako by zvedal koťátko. S ženou v náručí vyrazil z kopce k městečku. Když scházel dolů, pošeptala mu něco do ucha. Hlas měla chraplavý, ale rozuměl jí i tak: „Miluji tě.“

„A já miluju tebe,“ odvětil. „Bez tebe... jsem...“
Přitiskla mu prst na rty.

A pak jí upadla noha.

Quill se zastavil. Pohlédl na upadlý úd a potom pohlédl na ženu. Zatvářila se jako tasemnice, která právě vykroukla z prdele a zvažuje, kde to vlastně je.

A pak jí upadla druhá noha.

Následovala paže.

„Sakryš,“ ulevila si.

„Ach, ne,“ vyhrkl Quill.

„Promiň,“ odvětila.

Jennyina hlava se zhoupila na jednu stranu, vydala zvuk, jako když pes překousne kuřecí kost, pak se hlava zhoupila v opačném směru –
– a upadla.

Zbytek těla se mu v náruči začal drolit. Když hlína, kosti, vysušené zbytky kůže a vlasy padly na zem, Quill klesl na kolena. Závan větru rozfoukal některé pozůstatky po okolí.

Quill zaječel do tmy: „Tys mě oblafnul, zkurvy-syne. Ojebal jsi mě. Ty prolhanej zmrde!“

Quill tasil revolver, rozběhl se zpět na kopec a začal zběsile střílet na stíny mezi náhrobními kameny. Ale nebyly to stíny, které hledal. Vztekle kopl do kamene, další přešel, padl do manželčina hrobu a zvedl se na kolena. Popadl kus jejího rubáše, sevřel jej v pěsti a vyrazil chraptivý řev, který bylo slyšet až dole v Soumračném salónu.

Žádného zvědavce však nepřilákal.

(3)

Polední slunce zalévalo celé teritorium zárem jako horkým medem vylitým z obřího hrnce. Sluneční paprsky se odrážely od kostěných pažeb čtyřiačtyřicítek v pouzdrech na bocích osamělého jezdce a od stříbrných ozdob, které zdobily jeho vestu z hověziny. Za sedlem byl uvázaný sbalený dlouhý plášť, černý jako tér.

Vysoký, jako bič štíhlý muž se pohodlně rozvaloval v sedle. Klobouk měl stažený do čela, aby se chránil před tou žhavou čubkou na obloze. Jeho tvář vypadala jako nedávno vyléčený puchýř s knírem. Když projížděl kolem cedule, na které stálo „Falling Rock. Jedna míle“, zlehka natočil hlavu.

O míli později vjel do města a minul kancelář důlní společnosti, nájemní stáj, pár dalších budov a zastavil se před salómem. Svižně seskočil z koně a otěže přivázal k úvazišti, kde už jeden kůň postával. Zastavil se jen tak dlouho, aby otevřel sedlovou brašnu plnou dynamitu, vyňal jeden špalík výbušniny a zastrčil si jej za opa-

sek. Vkročil na prkenný chodník před barem, oklepal si špínu z vysokých holínek a dlaněmi si oprášil oděv. Pak, jako by se zamyslel, vrátil se ke koni, odvázal ze sedla černý plášť a oblékl si jej. V tom dlouhém kabátě vypadal jako nějaký vzteklý kazatel. Upravil si klobouk na hlavě a prošel litačkami do Soumračného salónu.

Salón to nebyl nic extra. Prkenné stěny s dírami po kulkách, hrubě přitesaná dřevěná podlaha, co měla mezi fošnami takové mezery, že by se mezi nimi dalo močit, což se, podle zápachu, zjevně často dělo. Z převrhnutého plivátka vytékal jeho obsah na podlahu a škvírami v podlaze odtékal pryč. Na nástěnném, mouchami posraném zrcadle za barem vartovala jediná moucha ve službě. Nejnápadnější ozdobu místnosti představovalo kolo od vozu s půltuctem zažehnutých olejových luceren, které viselo od stropu. Nicméně lampy ani polední slunce nedokázaly místnost pořádně osvětlit, o zahrnutí odporného puchu nemluvě. Člověk tu mohl nabýt dojmu, že je uvnitř mizerně větraného mrtvého psa. V zadní části místnosti se nacházel východ, zakrytý korálkovým závěsem, za kterým bylo možné zahlédnout schodiště.

Štamgasti mu věnovali letmý pohled a pak se vrátili k tomu, co dělali předtím. Osazenstvo bylo rozptýlené po šeré místnosti. Barman za pultem leštil sklenice téměř čistým hadrem. U baru stali tři chlapi. Jeden z nich byl mlad'och, co se nejspíš ještě nezačal holit. Byl vymóděný jako hejs-ek. Na sobě měl fešácký černý oblek, doplněný

o černý kazatelský kabát a pár frajersky černých pouzder, ve kterých vězely revolvéry s perleťovými pažbami. Zbraně byly tak naolejované, že na krátkou vzdálenost pach oleje téměř přebíjel smrad moče, nemytých těl a vyblité whisky.

U nedalekého stolu seděli dva muži v kabátech z jelenice a opodál stály opřeny o stěnu jejich zastaralé pušky na bizony. Jednomu z lovců bizonů seděla na klíně tlustá místní šlapka a vískala ho v dlouhých umaštěných vlasech. Vzájemně se na sebe usmívali. Oba dohromady by možná složili jeden kompletní chrup.

U dalšího stolu spal šedovlasý muž s hlavou složenou na desce, který v ruce pevně držel prázdnou láhev od whisky. Na podlaze vedle jeho židle spočíval malý černý vak. U vedlejšího stolu hráli tři muži karty.

Nově příchozí zamířil k baru a nařídil: „Whisky. A ať je sklenka čistá.“

„Většinu sklenic navštívily mouchy,“ odvětil barman.

„Měl bys je zkusit obrátit dnem vzhůru.“

„Tak bys dostal mravence.“

„Dej už mi tu whisky, barmane.“

„Říkej mi Dvojitý panák. Všichni mi tak říkaj.“

Barman nalil sklenku whisky a posunul ji k cizinci. Ten do sebe obsah sklenice hbitě obrátil a otrásl se. „Psí chcanky.“

Dvojitý panák se usmál, máchl rukou a prohlásil: „Asi padesát procent whisky, asi padesát procent chcanky. Dodávají říz.“

„To vidím. Dej mi ještě jednu.“

Barman mu nalil dalšího panáka. Se sklenkou v ruce se muž u baru natočil a pohlédl na hráče karet. Jeden z nich byl fakt velký chlap. Na hlavě měl pomačkaný klobouk, který stínil chladnou, rozhodnou tvář. Chlapy s podobnými ksichty by se úspěšně daly strašit děti. Za nehty prstů, které svíraly karty, se nacházelo tolik špíny, že by se tam mohla pěstovat kukuřice.

Barman se naklonil blíž a zabručel: „Ten velký chlap je Trumbo Quill. Měl dost mizernou noc. Někoho musel odprásknout, rozsedli mu klobouk a pak se tak ožral, že vyrazil na krchov. Prý ztratil svůj oblíbený zavírák. A teď slovo na konec pro ty chytré. Dávej bacha.“

„To jsou dvě slova.“

Dvojitý panák se široce usmál.

„Díky,“ prohodil cizinec přes rameno.

„Nahore máme holky. Jestli máš prachy, tak ti předvedou pár postelových triků.“

„Ne, díky.“

„Hele, za tím opaskem... to máš patronu dynamitu?“

„Kdepak. Jenom tak vypadá.“

Cizinec si od baru začal prohlížet další dva muže u pokerového stolku. Jeden byl hubený, oděný celý v černém a na hlavě mu seděl vysoký cylindr. Muž u baru prohodil k barmanovi: „Neříkej mi, že ten chlápek v černém je místní kazatel.“

„Funebrák,“ odvětil Dvojitý panák.

„To sedí.“

„Ten další je nejspíš indián. Nebo míšenec.“

Kurva, moh' by být i Mexikán. Nikdo z těchhle parchantů tady nevydrží dost dlouho, abychom si zapamatovali, jak se vlastně jmenujou.“

Cizinec se opřel zády o barový pult a pozoroval indiána. Rudoch měl zahnutý nos a na tváři jizvu, kterou si určitě nepřivodil při holení. Hlavu mu zdobila hnědá, o číslo menší buřinka, kterou měl furiantsky pošoupnutou do týlu. Ke stehnu se mu v provizorním pouzdře tulila upilovaná brokovnice. Muž u baru se pousmál a pohlédl na spícího muže u vedlejšího stolu. Barman si povšiml jeho pohledu a prohodil: „A tohle není nikdo.“

„Nikdo?“

„Ted' už ne.“

Cizinec lehce pokývl hlavou, dopil druhého panáka a hodil na pult pár mincí. Barman naplnil sklenici potřetí. Když kořalku naléval, přistoupil k pultu ten holobrádek. Pohlédl na cizincovy revolvery a konstatoval: „Pěkný bouchačky.“

„Dala mi je matka.“

Mladík jeho prohlášení zvažil a odvětil: „Od mámy trochu divnej dárek, nemyslíš?“

„Neznáš mou matku.“

Dvojitý panák prohlásil: „Mladej, klídek, posad' se a vypusť páru. Máš panáka na podnik.“

„Drž hubu, putykáři,“ vyštěkl mladík.

„Jak je libo,“ odvětil Dvojitý panák, popadl hadr a jal se utírat vzdálenější konec barového pultu.

„To je dynamitová patrona?“ zeptal se mladík muže.

„Ne.“

„Tohle ti taky dala matka?“

„Přesně.“

Mladík vrhl na cizince zamračený pohled a odsunul šosy kabátu, aby předvedl své revolvery. Prsty poklepal na pažby zbraní.

„Děláte si ze mě legraci, pane. To byste neměl. Tyhle bouchačky jsou vyrobeny na zakázku. Trvalo měsíce, než sem dorazily. Nenosím je pro parádu.“

„Bez prdele?“

„Děláš si ze mě srandu, kámo?“

„To nedá moc práce.“

„Jsem rychlejší, chytráku. Fakt rychlejší. Byl bych nerad, kdybych tě musel zabít.“

„Jediný, co zabiješ, je čas. Jdi se projít, mladej.“

Mladíkova pravice se pohnula, aby tasila revolver, a pohyb to byl rychlý. Ale muž vytasil revolver z mladíkova levého pouzdra dříve, než ten holobrádek stačil tasit ten druhý, a hlavní zbraně coby obuchem udeřil kluka do hlavy.

Mladíkovi odlétl klobouk a on sám se zhroutil na zem jako pytel brambor.

Muž položil revolver na barový pult. Pohlédl na barmana a ukázal na svou sklenici. „Ještě jednu.“

(4)

Když měl nalito, položil na pult další hromádku mincí a se sklenicí v ruce se přiloudal ke karetnímu stolku. „Jmenuju se Smith,“ prohodil. „Vezmete mě do hry?“

Quill trhl hlavou směrem k mladíkovi na podlaze.

„Mám ánunk, žes mu ohnul lauf na tom jeho zakázkovým kvéru.“

Smith neodpověděl.

„Kapku divný místo na nošení dynamitu, že jo?“

„Jakého dynamitu?“

„Je to sranda, Smithi,“ pronesl Quill. „Ale ne zas tak velká.“

„V životě mě to netrápilo,“ odvětil Smith.

„O tebe ani tak strach nemáme,“ objasnil funebrák. „Kdyby to tu bouchlo, vyletěli bychom do povětří všichni.“

„Hádám, že ty budeš náká nervóza,“ prohodil Smith.

Quill se na Smithe usmál. „Kurva, ani mě to netrápí.“

Smith pohlédł na indiána. Ten od svých karet ani nevzhlédl. Smith se ho zeptal: „A ty jsi nervózní typ?“

„Takhle bych to zrovna nenazval,“ odvětil indián s kamennou tváří.

„Tohle je McBride, ale my mu říkáme Funebrák. Tady náčelník je Býk. Já jsem Trumbo Quill. Mám to tu tak trochu v merku.“

„Chce říct, že tohle město řídí a my ostatní mu to bez řeči dovolíme,“ vysvětlil Býk.

„Tak ňák,“ Quill prohlásil. „Když se budeš chtít vysrat, řeknu ti, kdy, kde a čím si utřeš prdel.“

„Nemyslím, že tu zůstanu tak dlouho, abych si musel říkat o povolení,“ odvětil Smith.

„Jako já,“ přidal se Býk, „jenom projíždím.“

„Jo,“ přikývl Quill, „už projíždíš tři měsíce.“

„Karty mám rád a líbí se mi, jak řídíš město a jsi natolik laskav, že neřídíš mě,“ odpověděl Býk.

Quill si pošoupl klobouk do týla a zařval na celou hospodu: „Řekni Výplatě, ať vyleze a hodí sem flašku whisky.“

„Hned ji přinesu,“ zvolal Dvojitý panák.

„Nechci, abys ji nosil ty,“ vyštěkl Quill. „Chci se kouknout na něco fešnýho. Řekni Výplatě, ať pohne prdelí. A hned.“

Korálkovým závěsem v zadní části místnosti prošla žena s tváří anděla, očima modrýma jako letní obloha, vlasy barvy plápolajícího ohně a tělem, co by přinutilo Ježíše rozflákat svatý grál, a nesla na podnose balíček karet a láhev whisky. Na sobě měla nadýchané bílé šaty s našitými

rudými květy a až po kolena vysoké černé šněrovací holínky, zdobené krajkami. Kráčela houpavou chůzí a muži to houpání se zájmem pozorovali. Pohledy jejich lesklých, krví podlitých oček ji sledovaly jako čokli pronásledující funebrácký vůz.

Výplata položila láhev vedle Quilla a karty podala McBrideovi, funebrákovi. Pohlédla na Smithe. Předvedla mu, že má kompletní chrup a zuby jsou čisté a bílé jako kostky cukru.

Funebrák rozbil karty a začal je míchat.

„Mám vám přinést láhev, pane?“ zeptala se Výplata Smithe.

„Přines mi cokoli, co mě nezabije, Zrzko,“ odvětil Smith.

„Místní mi říkají Výplata, ne Zrzka.“

„Protože výplatu tady za ni všichni vypláznou buď v baru, nebo v posteli,“ vysvětlil Býk. „Vypadá jako skvělejší zářez, ale je to levná štětka.“

Výplata vrhla na Býka pronikavý pohled a odešla. Po chvíli se vrátila s další lahví whisky. Postavila ji na stůl vedle Smithe. Smith pohlédl na láhev, pak na Quilla a pochopil. Flašku, kterou Výplata přinesla Quillovi, mu postavila stranou za ruku, ve které držel karty, tak, aby Smith v odraze na skle láhve viděl Quillovy karty. Když Smith vzhlédl, a všiml si, že se Výplata dívá na totéž, co on. „Mám dojem, že dnešek je tvůj zatraceně šťastnej den,“ prohodila.

„Může být,“ odvětil Smith a z kapsy u vesty vytáhl tenký doutník.

„Nechceš to žváro zapálit, že?“ zeptal se Funebrák.

„Jo,“ odvětil Smith, vytáhl zápalku a rozškrtl ji o přezku na opasku jen pár palců od dynamitové patrony. Zlehka zabafal a vyfoukl kouř, aniž by vytáhl doutník z úst.

„Myslím, že to složím a vypadnu ven,“ prohlásil Funebrák.

„Padej si, kam chceš,“ odvětil Smith.

„Nikam nejdeš, Funebráku,“ pronesl ledově Quill. „Když hraješ, tak hraješ. Můžeš složit, jestli chceš, ale zůstaň sedět.“

Funebrák stočil pohled ke svým kartám a, sklonil hlavu, takže mu úzká střecha cylindru zakryla oči.

Quill se ušklíbl a prohlásil: „Tyhle zasraný karty nejsou o nic lepší než ty předešlý.“ Začal si nalévat whisky.

Výplata prohodila: „Počkej, já ti naliju. Za tohle jsem placená.“

Pozvedla láhev, dolila Quillovi whisky a postavila flašku zpět na přesně stejné místo. Smith sledoval, jak odraz karet poskakuje a houpe se ve šplouchající whisky, a pak se hladina kořalky ustálila a odraz také. Quill neblafoval. Jeho karty nestály za nic.

Quill oznámil: „Myslím, že složím, vezmu Výplatu dozadu a smočím knot.“

„Dneska ne,“ odvětila Výplata.

Quill se na židli otočil a vrhl na Výplatu pronikavý pohled. „Je mi u prdele, jestli máš dneska svůj poklad na rudém jezeře nebo jenom nemáš

náladu šukat. Když říkám, že si zarajtujuem, tak si zarajtujuem.“

„Můžu odmítnout prachy od kohokoli,“ prohlásila Výplata. „A ty jsi špinavý čuně a já na tvý prachy seru.“

„Já jsem o placení nic neříkal,“ odvětil Quill.

Tlustá kurva s chybějícími zuby zavolala od vedlejšího stolu: „Já ti to udělám, Quille. Na podnik.“ Vstala z klína chlapa v jelenici a zamířila k němu.

„Prasnice nešukám,“ pronesl Quill.

Jeho výrok tlustou kurvu zastavil stejně účinně jako rána do hlavy. Vrátila se zpět ke stolu lovců bizonů a sesunula se na židli. Na Quilla ani nepohlédla. Muž v kabátě z jelenice, kterému předtím seděla na klíně, ji chtěl povzbudit úsměvem, ale pohled na řídké zkažené zuby ji u srdce příliš nezahřál. Zůstala sedět tam, kde byla.

Quill vstal a popadl Výplatu za paži. „Jdeme,“ nařídil.

„Nechej mě na pokoji, ty prase.“

Quill ji nepustil.

Výplata vrhla na Smithe prosebný pohled. Pohlédl na ni, ale ve tváři se mu nezračilo nic, co by jí dalo nějakou naději. Pohlédla na funebráka. Popadl své karty a začal je míchat se zvukem připomínajícím vyděšenou křepelku vylétající z křoví. Zrudl ve tváři.

Pohlédnout na Býka se ani neobtěžovala.

Quill ji táhl nálevnou ke korálkovému závěsu. Než jím stačili projít skrz, sáhla mu po zbra-

ni a málem ji získala. Jenže Quill ji popadl za zápěstí a odstrčil stranou se slovy: „Na to zapomeň. Vím, co bys s tím dokázala natropit, ale nezrobíš nic.“

Prostrčil Výplatu skrze závěs a vykročil za ní. Vzápětí se ozval hluk zápasu a pak nadávka, následovaná slovy: „Ty zasraná malá děvko.“ Další zvuky prozradily, že Quill vleče ženu po schodech nahoru, pak zaskřípěla podlaha a potom se ozvalo vyjeknutí. Opět následoval hluk zápasu a cosi těžkého padlo na podlahu.

Vzápětí se rvačka znovu rozhořela. „Tak hádám, že bude za chvíli fertig,“ prohlásil Býk.

Spáček u vedlejšího stolu se ani nepohnul a jen nyní hlasitě chrápal.